

ere nu, da dette Spørgsmaal er draget frem fra anden Side og det paa en saadan Maade, at man vel, formoder jeg, saavel her i Tinget som udenfor ønsker at høre Højres Opfattelse af denne Sag, saa haaber jeg, at den højttærede Formand undtagelsesvis vil tillade mig at fortsætte.

Formanden: Det var kun min Hensigt at rette en Henstilling til det ærede Medlem, som han kan tage Hensyn til eller ikke. Jeg skal ikke fratage det ærede Medlem Ordet.

Ellinger: Jeg takker. Altsaa Folketinget kunde nu beslutte Rigsretsanklage mod den tidligere Konseilspræsident. Men Folketinget kan ikke gøre dette, uden at der falder et Skær af Latterlighed over saavel de Radikale som over Socialdemokraterne — et Skær af Latterlighed, der i og for sig betød mindre, men som i en saa alvorlig Sag som denne vækker den allerstørste Forargelse. Min ærede Kollega fra Kerteminde (A. P. Andersen) omtalte allerede i Forgaars, hvorledes Socialdemokraterne først afviste Tanken om Folketoget, men da de saa, at der var noget at gøre i denne Sag, saa kom de dog med (*Borgbjerg*: Den skiftede Karakter!)... Ja, det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) sagde forleden, at nu havde den faaet en mere tiltalende Karakter. I „Social-Demokraten“ stod der nu, at den var bleven tiltalende (*Borgbjerg*: Det var ikke længere et Tog til Kongen!). Jeg afbrød ikke det ærede Medlem paa Langelandsplads i Gaar, jeg haaber heller ikke, at han vil afbryde mig i Dag. Vi have ogsaa set, hvorledes de Radikales Hovedorgan, der tidligere stillede sig meget køligt til dette Tog, efter at det om Lørdagen havde set, at „Social-Demokraten“ svingede, nu ogsaa selv i Gaar, Søndag, foretog en Svingning.

I en Adresse, der blev mig overrakt i Gaar, staar der, at Socialdemokraterne og de Radikale have indstillet, at der rejses Rigsretsanklage mod J. C. Christensen, men at jeg, der i Udvalget repræsenterede Højre, ikke har villet slutte mig til denne Indstilling; havde jeg gjort det, „vilde meget nu se anderledes ud i Danmark“. Dette maa jo forstaas saaledes, at hvis Højre var gaaet med dertil, saa havde Rigsretsanklagen været en afgjort Sag. Men det er jo ganske galt; thi dels kom Sagen jo slet ikke fra Udvalget for her i Tinget, og selv om den var kommen for med Til-

slutning fra Højre, saa vilde den — det ved jo Gud og hver Mand — paa det Tidspunkt være bleven forkastet her i Tinget, thi Højre, Radikale og Socialdemokrater i Forening udgjorde den Gang ikke Halvdelen af Tingets Medlemstal. Men hvad er det for en Betænkning, dette Udvalg har afgivet? Ja, de Herrer fortælle Folk, at i Udvalget have de Radikale og Socialdemokraterne foreslaaet Rigsretsanklage mod Alberti, J. C. Christensen og Berg. Men ser man lidt nærmere efter i Udvalgsbetænkningen, saa er der ikke noget Forslag fra Socialdemokraterne, som de Radikale have sluttet sig til, og det glemme ærede Medlemmer maaske, Saaledes er Sagen. De Radikale og Socialdemokraterne staa ikke sammen om et bestemt Forslag angaaende Rigsretsanklagen. Naar dette er Tilfældet, saa maa det ogsaa betyde noget, og jeg skal sige, hvad det betyder. Jeg kan sige det allerkortest med, hvad et Medlem af det radikale Parti har sagt mig: Den Form, det radikale Parti her har givet sin Betænkning, har det givet den, for at det kunde holde sig en Bagdør aaben.

Jeg har i denne Betænkning skrevet, at jeg paa det Tidspunkt, der der er Tale om, ikke vilde indstille til Tinget, at der skulde rejses Rigsretsanklage mod de nævnte 3 Mænd, fordi Udvalget vidste, at der ingen Forhandling kom her i Tinget. Vi stod lige foran en Valgkampagne, og nu skulde Udvalgets Betænkning bruges i Valgagitationen. Jeg finder det ikke fair, at man ude i Befolkningen ved et Valg, hvor det navnlig drejer sig om en enkelt stor Sag, i sit Arbejde for eller mod denne Sag tillige benytter Kravet om Rigsretsanklage mod en politisk Modstander, hvor vel berettiget dette maaske end kan være.

Ved Begyndelsen af den Samling, i hvilken vi nu ere, ventede jeg da ogsaa at se et Forslag fremsat her paa Tingets Bord i Overensstemmelse med, hvad de Herrer foreslog her i Slutningen af deres Betænkning, et Forslag om, at enten skulde der rejses Rigsretsanklage, eller ogsaa skulde Sagen behandles af Folketinget i et Udvalg. Nu vidste de Herrer fuldt vel, at Højre, som de mente ikke vilde tage Stilling, nu maatte tage Stilling til det Spørgsmaal, hvorvidt der er Alvor eller ej i den Tale om, at nu skal der renses ud i vort Land. Det vidste de, men nu havde de Herrer andet at bestille. Nu kunde der, hvis Højre gik med, skabes et Flertal her i Folketinget, men nu, da der var en Fare for, at Rigsretsanklage blev ved-